Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba)

z dnia 21 czerwca 2017 r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GPTech — Wcześniejsze słowne unijne znaki towarowe GP JOULE — Nieprzedstawienie przed Wydziałem Sprzeciwów dowodów uprawnienia do wniesienia sprzeciwu — Przedstawienie dowodów po raz pierwszy przed izbą odwoławczą — Nieuwzględnienie — Uznanie przysługujące izbie odwoławczej — Okoliczności stojące na przeszkodzie uwzględnieniu dodatkowych lub uzupełniających dowodów — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 17 ust. 4, zasada 19 ust. 2, zasada 20 ust. 1 i zasada 50 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95

W sprawie T-235/16

GP Joule PV GmbH & Co. KG, z siedzibą w Reußenköge (Niemcy), reprezentowana przez adwokata F. Döringa,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowanemu przez E. Zaerę Cuadrado, działającą w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO była

Green Power Technologies, SL, z siedzibą w Bollullos de la Mitación (Hiszpania),

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 lutego 2016 r. (sprawa R 848/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między GP Joule PV a Green Power Technologies,

SĄD (siódma izba),

w składzie: V. Tomljenović, prezes, A. Marcoulli i A. Kornezov (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 10 maja 2016 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 29 lipca 2016 r.,

uwzględniwszy zmiany w składzie izb Sądu,

* Język postępowania: angielski.

uwzględniwszy przydzielenie sprawy siódmej izbie oraz nowemu sędziemu sprawozdawcy,

uwzględniwszy, że w terminie trzech tygodni od dnia powiadomienia stron głównych o zakończeniu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął żaden wniosek o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy, na podstawie art. 106 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania,

wydaje następujący

Wyrok [1]

[…]

Żądania stron

15 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— zmianę zaskarżonej decyzji oraz odmowę rejestracji zgłoszonego znaku towarowego;

— posiłkowo – stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

16 EUIPO wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

[…]

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji

23 Skarżąca oparła swoje żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji co do istoty na dwóch zarzutach. Pierwszy zarzut dotyczy błędnego zastosowania przepisów regulujących postępowanie w sprawie sprzeciwu, natomiast drugi zarzut dotyczy błędnego zastosowania zasady 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 oraz art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

[…]

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego błędnego zastosowania zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 i art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009

[…]

39 Na wstępie należy przypomnieć, że zasada 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 przewiduje, że „[w] przypadku gdy odwołanie dotyczy decyzji Wydziału Sprzeciwów, izba ogranicza rozpatrywanie odwołania do faktów i dowodów przedstawionych w terminie ustalonym lub

1 — Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

określonym przez Wydział Sprzeciwów zgodnie z postanowieniami rozporządzenia i niniejszych zasad, chyba że izba uzna, iż należy uwzględnić dodatkowe lub uzupełniające fakty i dowody zgodnie z art. [76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009]".

40 Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi, że EUIPO może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie.

41 Rozporządzenie nr 207/2009 przewiduje zatem wyraźnie, że izbie odwoławczej przysługują podczas rozpatrywania odwołania skierowanego przeciwko decyzji Wydziału Sprzeciwów uprawnienia dyskrecjonalne wynikające z zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 i z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w przedmiocie tego, czy należy uwzględnić nowe lub dodatkowe fakty i dowody, które nie zostały przedstawione w terminach ustalonych lub określonych przez Wydział Sprzeciwów (wyroki: z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628, pkt 33; z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 32; z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM, C-121/12 P, EU:C:2013:639, pkt 33).

42 W tym względzie Trybunał miał już okazję wskazać, że wersja francuska zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 różni się istotnym elementem od wersji językowych hiszpańskiej, niemieckiej i angielskiej. Podczas gdy w tych ostatnich wersjach wskazano bowiem, że Izba Odwoławcza może uwzględnić jedynie „dodatkowe lub uzupełniające" okoliczności faktyczne i dowody, we francuskiej wersji określono te same okoliczności faktyczne i dowody jako „nowe lub uzupełniające" (wyrok z dnia 21 lipca 2016 r., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, pkt 23).

43 Opierając się na ogólnej systematyce i celu uregulowań, których część przepis ów stanowi, a zwłaszcza na art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, który stanowi podstawę prawną zasady 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, Trybunał orzekł w odniesieniu do dowodu używania znaku towarowego, że jeżeli żaden dowód w tym względzie nie został przedstawiony w terminie wskazanym przez EUIPO, to odrzucenie sprzeciwu powinno zostać orzeczone przez EUIPO z urzędu. Natomiast gdy dowody zostały przedstawione w wyznaczonym przez EUIPO terminie, przedłożenie uzupełniających dowodów pozostaje możliwe (zob. wyrok z dnia 21 lipca 2016 r., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, pkt 24–26 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 Trybunał zaznaczył, że należy przyjąć taką samą interpretację art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w odniesieniu do dowodu istnienia, ważności i zakresu ochrony znaku towarowego, ponieważ we wspomnianym przepisie zawarto zasadę odgrywającą horyzontalną rolę w systematyce wspomnianego rozporządzenia, jako że znajduje ona zastosowanie niezależnie od charakteru danego postępowania. Z powyższego wynika, że zasady 50 rozporządzenia nr 2868/95 nie można interpretować w ten sposób, że rozszerza ona uprawnienia dyskrecjonalne izb odwoławczych na nowe dowody (wyrok z dnia 21 lipca 2016 r., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, pkt 27), ale jedynie na dowody „uzupełniające" lub „dodatkowe" w stosunku do stosownych dowodów przedstawionych w wyznaczonym terminie [zob. wyrok z dnia 11 grudnia 2014 r., CEDC International/OHMI – Underberg (Kształt źdźbła trawy w butelce), T-235/12, EU:T:2014:1058, pkt 89 i przytoczone tam orzecznictwo].

45 Należy zatem zbadać, czy oświadczenie z dnia 15 lipca 2015 r., przedstawione po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą, może zostać zakwalifikowane jako dowód „uzupełniający" lub „dodatkowy" w rozumieniu zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 oraz art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 stosownie do wykładni dokonanej w orzecznictwie przytoczonym w pkt 41–44.

46 Bezsporne jest, że skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu swojego uprawnienia zgodnie z zasadą 19 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 ani w wyznaczonym terminie, ani ponadto w żadnym momencie w czasie trwania postępowania przed wydziałem sprzeciwów, a to pomimo faktu, że – jak zostało

wskazane w pkt 6 powyżej – skarżąca została wyraźnie poinformowana przez EUIPO, iż powinna przedstawić dokumenty celem udowodnienia, po pierwsze, swojego statusu licencjobiorcy, a po drugie, okoliczności, że była upoważniona przez właściciela wcześniejszych znaków towarowych do wniesienia sprzeciwu. Ponadto strony są zgodne co do tego, że udzielenie licencji dla wcześniejszych znaków towarowych nie zostało wpisane do rejestru EUIPO zgodnie z art. 22 rozporządzenia nr 207/2009.

47 Co więcej, oznajmienie zawarte w uwagach z dnia 20 lutego 2015 r., zgodnie z którym skarżąca była wyłącznym licencjobiorcą właściciela wcześniejszych znaków towarowych, stanowi jedynie zwykłe twierdzenie, niepoparte żadnym dowodem. W tych okolicznościach oświadczenie z dnia 15 lipca 2015 r. nie może być uważane za dowód „uzupełniający" lub „dodatkowy" w stosunku do dowodów już przedstawionych przez skarżącą.

48 Jeśli chodzi o argument skarżącej, zgodnie z którym jej uprawnienie do wniesienia sprzeciwu wynikało w sposób oczywisty z faktu, że jej nazwa była identyczna z nazwą widniejącą we wcześniejszych znakach towarowych, które są podstawą sprzeciwu, wystarczy zauważyć – podobnie jak to uczyniło EUIPO – że ta okoliczność nie może pozwolić na przyjęcie założenia, iż skarżąca dysponowała uprawnieniem. Sam fakt, że oznaczenie jest zbieżne w całości lub w części z nazwą przedsiębiorstwa, może być związany z różnymi okolicznościami w obrocie handlowym i nie może w sposób oczywisty zastąpić dokumentu dowodowego, takiego jak umowa licencyjna, wykazującego zarówno status licencjobiorcy, jak i zakres jego uprawnień. W tym względzie uprawnienia licencjobiorcy mogą być przedmiotem różnych ograniczeń, w szczególności odnoszących się do towarów i usług będących przedmiotem rozpatrywanej licencji, terytorium, dla którego licencja została udzielona, oraz warunków dotyczących upoważnienia do wniesienia sprzeciwu.

49 W świetle powyższego Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że oświadczenie z dnia 15 lipca 2015 r. nie może zostać zakwalifikowane jako dowód „uzupełniający" lub „dodatkowy" i w konsekwencji nie może zostać wzięte pod uwagę na podstawie zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 oraz art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 stosownie do ich wykładni dokonanej w orzecznictwie przytoczonym w pkt 41–44.

50 Zarzut drugi skarżącej należy wobec tego oddalić jako bezzasadny.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) GP Joule PV GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

Tomljenović Marcoulli Kornezov

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 2017 r.

Podpisy